

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytán minden hónapban
megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-
dójának” czimzandók.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM.

E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-
hivatalhoz intézendő.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,
többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár-
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beigtatásért 30 kr.

Az iskolaszék működése és bajai.

(Folytatás és vége.)

Nem jól van az uraim, hogy mi még korteskedünk is a mellett, hogy bennünket egy vagy más testületbe, melynek tagja lenni megtiszteltetés, beválaszszanak és szeretjük, hogy a nagy közönség előtt úgy tűnjünk fel, mintha valamely nemes ügynek előmozdítói volnánk, hanyagságunkkal pedig nemcsak elő nem mozdítjuk az ügyet, hanem még azokat is akadályozzuk, a kik azt előmozdítani szeretnék, azaz haszontalan teher és akadály vagyunk a munkálkodni akarók nyakán.

Nem tartozunk az iskolaszék azon tisztelt tagjai közé, kik azt állítják, hogy ez csak tanácskozó és beszélő testület; mert 10 évi folytonos megfigyelés és tapasztalás után rá tudnánk mutatni sok szép dologra, a mi az iskolaszék fennállása előtt még fogalomként sem volt ismert, most pedig mint hasznos tényező szerepel a tanügyi emelés körül; azok közé sem tartozunk, kik azt hiszik, hogy az iskolaszék már talán meg is tett mindent és zsebre dughatja kezeit; mert még sok nagyon sok tenni való van, a mit talán már részben meg is tett volna az iskolaszék, ha elháríthatlan akadályok nem állnak vala útjában.

Nem az itt a baj, hogy az iskolaszék nem dolgozik, mert van annak annyi munkás és szakértő tagja, a mennyi a teendőket elvégezné, hanem az a baj, hogy nagyon sok tagból áll a testület és így már önön magában nehézkes; legjobb lenne, ha az 53 tag helyett 20—21 tagból alakulna az iskolaszék, u. i. 5 lelkész, 5 tanügyi bizottsági, 5 gazdasági bizottsági tagból, elnökök, jegyzők és a népiskolák igazgatóiból és bátran merjük állítani, hogy ha e 20—21 tagot, minden mellékes tekintet nélkül, tisztán ügybuzgó és szakértő emberekből állítja össze a törvényhatóság, sokkal több eredményt fog elérni, mint ezen nehézkes tömeggel, mely minden alkalommal magamagát gátolja a haladásban.

A kiseddóvokra térve szintén nem mondhatunk valami örvendetes dolgokat, mert ezek mint a legközelebbi vizsgálat alkalmával kitént, minél tovább fennállnak, annál inkább hanyatlanak, mind számra, mind kedvességre nézve. Volt ugyanis a Piroska-háznál, a megnyitás első évében, 1872. évben, 50 fiú, 50 leányka, tehát összesen 100 kisedd, és mint tudjuk vissza lett utasítva helyszűke miatt még 25—30 és ez a szám állandó volt 3 éven át egész 1874. évi júniusig, midőn a tandíj-fizetés behozatott, ekkor leszállt a szám átlag 84-re, ezek befizettek a 7 hó alatt 229 frt. 50 krt. 1875-ben már 66.4 átlagos szám és 285 frt. díj esik a 12 hóra. 1876. esik átlag 42.7 növendék 166 frt. 50 kr. 1877-re 43.3 növendék 177 frt. 1878-ra 36.2 növendék 135 frt. 1879-re 33 növendék és 19 frt. 50 kr. jut az első két hóra. Az Erzsébet templomi kiseddóvóban volt 1876-ban 41.2

növendék s fizetett 175 frt. 40 krt. 1877-ben 35.4 növendék 158 frt. 50 kr. 1878-ban 23.2 növendék 84 frt. 50 kr. és az 1879. két első havában 26 növendék 8 frt. fizetéssel.

E számok megmásíthatlanul bizonyítják, hogy óvodáink hanyatlanak és hogy közönségünk nem használja fel a hatóság által számára nagy áldozattal fentartott jótékony intézeteket és így magának tulajdonítsa, ha a hatóság egyszer hasonlólag számokra támaszkodva azt találja mondani, hogy 23—24 gyermek felügyeletéért nem fogok 1000 forintot fizetni, mert 1000 frtból 24 óvodás gyermeket ruházattal, élelemmel és gondozással is el lehet látni; azt pedig egy szülő sem kívánhatja, hogy az ő gyermekéért a közönség annyi áldozatot hozzon. (Köznevelődési intézményeknél tévesnek tartjuk a kérdést a ki-, vagy nemkifizetés elve szerint eldönteni. A szerkesztő.)

Most már az a kérdés, mit kell tennünk, hogy e két óvodára, mely mellé még más kettőt, sőt többet is, anyiszor kértünk, hujába ne áldozzon a közönség?

Mi a tandíj fizetést semennyiben sem látjuk olyan oknak, mely a növendékeket elriaszthatta volna, miután meggyőződést szereztünk magunknak, hogy a szegényebb sorsú szülők mind fel vannak mentve, csak arra kérnénk a felmentést kiosztó urakat, hogy az e körüli eljárást sziveskedjenek minél egyszerűbbé tenni és a mely szülőknek egyszer megadták, ne követeljék, hogy az minden évben új engedélyt kérjen, mert az ilyen jótékony intézetnél, melyet a közönség tart fenn, nem abban van veszteség, hogy 10 vagy 20 gyermek élvezi ingyen, hanem abban, ha senki, vagy nagyon kevesen élvezik. Azért mi itt a Piroska-háznál óvodáról röviden csak annyit mondunk, hogy ezt, miután majdnem a központban van, iparkodjanak a szülők, szegények, mint vagyonosabbak, saját érdekükben minél többen használni és megnépesíteni.

Az Erzsébet-templom melletti azonban, daczára kiténtő helyiségeinek, arról tanúskodik, hogy ez az 1000 frt. évi kiadást, mibe a közönségnek kerül, nem érdemli; de ennek sem a helyiség, sem az óvónő nem oka, hanem oka az, hogy a város olyan pontján fekszik, a hol a szomszédos szülők legnagyobb része nincs oly helyzetben, hogy gyermekét naponta négyszer kísérgesse óvodába és így még akkor sem hajlandó használni, ha ingyen használhatná; oka a népetlenségnek az is, hogy a két óvoda aránylag egymáshoz nagyon közel; úgyszólván egy és ugyanazon tizedben van.

Mi e tekintetben úgy vélekedünk, hogy az Erzsébet-templom melletti kiseddóvó áthelyezendő lenne a város felső részébe, hol az csakhamar megnépesednék, a város külső részeire pedig fel kellene állítani a sokkal olcsóbb és szükségesebb kiseddemenházakat, melyeknek felállítását, a munkás nép érdekében, már anyiszor kértük és sürgettük, de szavunk mindig elhangzott a pusztában. Dr. D. R.

Pest-Pilis-Solt-Kiskunmegyei tankerület népiskolai tanügyi állapotának összesített kimutatása az 1877/8-ik iskolai évre.

(Folytatás.)

IX. Az iskolák évi kiadásai.

1) Tanítói fizetésekre, még pedig a) rendes tanítói fizetésre 315,079 frt., b) segéd-tanítói fizetésre 29,597 frt., összesen 344,676 frt. 2) Fűtésre, tisztogatásra 33,366 frt. 3) Tanszerekre 5054 frt. 4) Szegény gyermekek könyveire 2337 frt. 5) Egyebekre 15,135 frt. Összesen 400,568 frt.

Egy-egy rendes tanító fizetése átlag véve 466 frt. 79 kr., egy egy segéd-tanító fizetése átlag véve 266 frt. 64 kr.

Mult évi jelentésben részletesen kimutatott 1868—1877-ig hátralékban levő 13,000 frtnyi tanítói fizetésből indítványozásomra közigazgatási bizottság által, járási szolgabírákhoz intézett érélyes utasítás folytán behajtatott 4837 frt. 85 kr.

Takarékpénztárak.

Iskolai takarékpénztár van 2, úgymint Csépen és Kecskeméten, ezen utóbbi helyen a polgári leányiskolánál 46 betevővel és 376 frt. 1 kr. betétellel.

X. Egyes adakozók által adott, továbbá az építkezésre fordított összegek mennyisége ez iskolai évben.

1) Községi iskoláknál.

Alsó- és Felső-Nyáregyháza: nagyságos Mannó István úr ajándéka 50 frt., czeglédi polgári iskolánál 35 tanügybarát ajándéka szorgalmas tanulóknak 50 frt., Dunavecse egy tanítói lak került 365 frtba, Gyömrön az ottani olvasó-kör ajándéka 81 frt. 30 kr., Kiskun-Halás: tekintetes Vári Szabó István polgármester úr ajándéka 25 frt., tekintetes Hithiger Károly úr ajándéka 10 frt., Kis-Pesten Rózsa Lajos és Egert József urak egy telket ajándékoztak az iskola részére, Kecskeméten a polgári iskolai növendékek közreműködésével tartott szini előadás jövedelme 94 frt. 28 kr., ebből varrógép szereztetett, a növendékek adakozásai 23 frt. 88 kr., ebből ifjúsági könyvek szereztettek, Gallia Emma úrhölgy 5 kötet könyvet adományozott, Hakker Stanczi és Berta kisasszonyok 3 kötet könyvet, Kun Erzsébet és Mária úrhölgyek 7 kötetet, Hanusz István tanár úr 15 kötetet, Dömötör Sándor közjegyző úr „Magyar Nyelvőr“-t, Vajda Nina kisasszony 2 kötetet, Schäffer Sarolta kisasszony 1 kötetet, Pulitzer Amália kisasszony 2 kötetet, Hakker Emma kisasszony 1 kötetet, Tóth Nina kisasszony 1 kötetet, kecskeméti takarékpénztár 150 frtot, Kunszentmiklós: tekintetes Bors Károlyné Csappó Róza úrhölgy 1000 frtos házát kiseddóvó helyiségül hagyományozta, a volt népbank szegény tanulóknak 43 frt. 65 krt adományozott, tekintetes Kovács Eugen ügyvéd úr 3 frt. 80 krt, Majosháza: építkezés került 58 frtba, község ajándéka 30 frt., Nagykatá: gróf Keglevics Béla 500 frtot, kir. járásbírótság 78 frtot, Peszér-Adacs: a fenséges kir. család 3000 frtot adományozott, Tass: iskola építkezés került 400 frtba, Váczzsentlászló: építkezés került 26 frtba.

(Folyt. köv.)

Romániai levél. VI. *)

Plojest, 1879. márczius 15-én.

A mult napokban meglátogattam Brailát és Galaczt s Moldvában Szászkerület. Braila és Galacz a Dunaparton élénk kereskedő város, mindkettő hatalmas kikötővel. Keveset mondok, midőn azt állítom, hogy egy negyedórát igénybe vesz, míg a személyszállító hajó a kikötőkben levő hajók seregét megkerülve, akár Galacson akár Brailán saját kikötőjébe jut. Hemzseg itt a munkás mint a hangyaboly. Egy csapat bárkát készít, más valamely nagyobb útra indulandó hajót szerel föl, ismét más hálót bocsát a víz alá s reménytelen sziv-

*) Az ötödik levél lapunk m. é. 47-ik számában jelent meg.

vel lesi a jelt, mely fáradsága jutalmául valamely fogóra ment hallal kecsegteti. Brailáról Galaczra menet csodálva néztem a hajóról ama roppant víz-tömeget, mely a Duna kiöntésével az egész láthatárt elborította annyira, hogy a hajóról — egydarabon — egyedül csak eget s vizet láthatni. Láttam egy-egy dunapartí szétdőntött halász-kunyhó romjait is, s nagy mennyiségű széna-kalángyát csaknem egészen víz alatt. Az ár a Duna közelében Galacz és Braila között épített s Moldvának és Bukovinának vezető vasúti vonalat is megrongálta — egy darabon — annyira, hogy a közlekedés tovább egy hétnél szünetelt, míg a vasutat fölemelhették, s most is kényes még a rajta való utazás, mert a töltést mindkét oldalról mossa s harapdálja a víz, a vonat csaknem Galaczig munkásokkal van megrakva, kik a töltést földdel telt zsákokkal itt-ott folyton erősítik s a mutatkozó bajt elhárítani igyekeznek. Többet utaztam 2 óránál Brailától Moldva felé vasúton vízzel borított vidéken. Az ár óriási pusztítást vitt véghez e vidéken mindenütt annyira, hogy még a vasúti új épületeket is romba döntötte s lakóikat menekülni kényszerítette. A víz apadóban levén látni egy-egy emelkedett helyen házi állatokat, melyek — valószínűleg — kifáradva a nagy erőfeszítésben megadták magukat az ár hatalmának.

Egyébiránt Braila — mint mondtam — igen élénk város, képviselve találjuk itt tán a világ minden nemzetét, legtöbben vannak oláhok, görögök, németek és magyarok. A német lutheranusok rendes lelkésztanítóval egyházközséggé is alakultak, de még bérelt házban tartják iskoláikat s istentiszteletüket. A magyar kálvinisták szintén összetartók, de, mert kevesen vannak, nem szervekedhetnek úgy mint a lutheranusok; van ugyan ezeknek is egyházgondnokuk, a kecskemétkörnyéki szorgalmas, vendégszerető, derék és becsületes Hencze Imre úrban, s időnként a missionarius lelkész, vagy a galaczi levita szolgálata mellett istentiszteletet is tartanak, s féltékenységgel őrzik nemzeti szokásaikat s vallásukat, (Eljének! a szerkesztő.) mégis bajosan hiszem, hogy valaha önálló rendes egyházat alkothattának. Itt hallottam azt a megszokott bolondot, (Nono! a szerkesztő.) hogy egy katolikus szüléktől született gyermeket reform. keresztülék a kath. paphoz vittek megkeresztelés végett, a pap már javában keresztelte, midőn eszébe jutott a keresztüléket vallásuk felől megkérdezni s megtudván a valót, szörnyülködve jelenté ki, hogy a gyermeket csak azon esetben keresztelheti tovább, ha drága kath. vallású szakácsnéja karjára adják, különben mehetnek a merre jöttek (!) Világosság mikor jö el a te országod!! Szegény pater! Úgy látszik fogalma sincs arról, hogy mi a keresztülé, mert különben parancsolna a vérenek a békét hagyna hóhortjával idegen nemzet közt élő árva magyarjainknak. (Kérjük tisztelt levelezőnket, hogy máskor kiméletesebben nyilatkozzék, a hol elavult, tarthatatlanokká vált nézetek ellen küzd. A felvilágosodás fátylóját lobogtatónak vigyázni kell, nehogy ott gyújtson, a hol világítania kell. A szerk.)

Galaczon pompás paplak, iskola s imaház is

van, sőt levitája is van a reform. egyházközségnek, csak az a kár, hogy a szétvonás miatt kevés hasznát veszik a jó atyafiak. E város nagyobb s élénkebb mint Braila. És most menjünk Szász-kútra e moldvai magyar faluba. E vidéken igen sok erdélyi csángó él elszórtan, több magyar falu van itt, és meglepő, hogy a magyarok az oláhokkal a legszebb egyetértésben élnek. A magyarok épen úgy ruházkodnak mint az oláhok. A tanító mint a többi paraszt hosszú hátra fésült, elől a homlokon a mai női divatnak megfelelő levágott haját visel, hátán egy a civilisatiót képviselő szürke kabáttal, mely alól satyricusan lóg le a térdig érő foltos ing, — büszkén daczolva a haladással, mint a szélbal a Tiszapárttal — s ezután jö a csizma, mely már csak azért is magyar, mert a német schuhwicksot sohasem látta, de tán azt sem tudja mi az?

A több katolikus magyaron kívül, van itt vagy 15 kálvinista is, külön tanítóakkal, imaházal s az imaház környékén oláh módra külön temetővel. E jó magyarok közül daczára az iskolamesternek — egy sem vitte még annyira, hogy olvasni, írni tudna, s ha a templomban énekel, ezt teszi kántorostól úgy gondolomra — a hogy Isten adta tudnia. A nagy világról vagy semmi, vagy csak primitív fogalma van.

Brailára visszatérve — megemlítem még, hogy az oroszok azon helyen, hol a keleti háború alkalmával a Dunán átkeltek, egy pompás kökaput építettek a dunaparton, emlékül. Brailával szemben a túlparton láttam a helyet is, hol az oláh tüzérek egy török hajót légbe röpitettek az által, hogy jól találó lövéssel a hajón levő löporos hordót meggyújtották.

Látni még ma is túladunán török tanják romjait, melyeket a muszka-oláh golyó pusztított el.

Itt hallottam azt is, hogy midőn az oroszok átmenendők voltak a Dunán, a közkatonák, hogy imádkoztak, hogy sirtak s hogy kellett némelyiket karhatalommal az átmenetre rendelt ladikokba bekényszeríteni.

r. l.

ÚJDONSÁGOK.

— A szegedi árvizkárosultak iránt mondhatjuk egész Európában nagy az érdeklődés. Magyarországi városai és községei, megyei és vidéki nemzetiségi különbség nélkül rendeznek gyűjtést, küldenek segélyt a víz által elborított alföldiek részére. A jötevők közt az elsőség „a legelső magyar embert” Ó Felségét a királyt illeti meg, a ki nemcsak bőkezű és nagylelkű ezekre rúgó adományt járult a szerencsétlenek segélyezéséhez, hanem személyesen is megfordult a szerencsétlenség színhelyén, vigasztalva a szenvedőket, bátorítva a csüggedőket, megsirattva az elveszetteket. „Van és lesz segély” — mondá Ó Felsége, s egy nemzet óhaját nyilvánítá, midőn Szeged újra fölépülése iránti reményét fejezé ki. A felépülés iránt nincs is aggodalomra ok, mert Szeged fekvésénél fogva nélkülözhetetlen város, de aggályt gerjeszt a folytonosan felette lebegő Damokles-kard, a melyet ok-

vetetlenül el kell hárítani, ha hasonló szerencsétlenséget megérni nem akarunk. Nem kevesebb érdeklődést és részvétet tanúsít hű magyarjainak sorsa iránt Ó Felsége a királyné. Mi magyarok mindig kedvencei voltunk Ó Felségének, s ez mindenkor büszkeségünk volt; nincs is tett, áldozat, a melyre valamint királyunkért, úgy királynénkért is készek ne volnánk. Az Alföldet ért szerencsétlenség folytán nincs Irföldön többé maradása, s korántsem érve be bőkezű adományával, fődvarmesterét báró Nopcsát utasította, hogy visszatérése iránt intézkedjék, e hó 28-án, mint hírlík, már itthon lesz, hogy jelenlétével lelkesítse a lankadókat, bátorítsa a csüggedőket, vigasztaló reményt öntsön a megviselték szívébe. Külföldön is történik mozgalom a szegediek érdekében. Feltétlenül dicséretet érdemelnek német testvéreink Bécsben, Lipcsében, Berlinben stb.; Bécs, monarchiánk idősb és szebb, gazdagabb és hatalmasabb testvérfővárosa, házi pénztárát utasította, hogy a segélyezés lehető mérve iránt javaslatot terjeszzen elő. Londonban a Lordmayor rendez gyűjtést, hihetőleg a „Daily News” és „Standard” című lapoknak ez ügyben irt rokonszenves cikkeik folytán, habár a jó tette meglevő hajlandóság ösztönzést nem igényel. Mindazonáltal köszönettel tartozunk mindazon külföldi lapoknak, a melyek az Alföldünket ért szerencsétlenségnek a rövid távirati hír egyszerű közlésével nem érik be, hanem kötelességükben állónak tartják, olvasó közönségüket a borzasztó elemi csapás ijesztő mérvéről minél alaposabban és kimerítőbben értesíteni. Nagy vigasz tudnunk, hogy külföldön felkarolják ügyünket, s kötelességnek kezdik tartani és tekinteni, rólunk meg nem feledkezni. Bontoux, az osztrák déli vaspálya-társaság főigazgatója, a „Francais” című francia lapba irt az árvizkárosultak érdekében cikket, a mely a segélyezést egyenesen követeli. Így írhat francia a francziához, angol az angolhoz, stb., de nem egyik nemzetiségű a másikhoz; s azért a francziák a cikkező szigorú hangját nem fogják a magyar nemzet hátrányára magyarítani. Bontoux úr ugyanis született francia. Főmunkatársunk Tassy Pál tanár úr, mint irtuk volt, leutazott, de csak Szatymázig mehetett. Szerencsére prágai pontonokat bocsájtottak épen a vízre, s így ő is helyet eszközölt ki magának egyik pontonon. A levitt élelmi s egyéb cikkeket a pontonokra rakatta, s közbenjárása folytán sikerült a czeplédi, nagy-körösi és félegyházi küldeményeknek is helyet szereznie. Szegedre érve beszélt a főispánnal stb., s azon hirt hozta, hogy egyelőre nincs hiány élelmi szerekben. Megtekintve a várost, Temesvár, Arad, Szolnok stbin keresztül visszatért. A „Budapesti Közlöny” és a „Pester Lloyd” gyűjtése, kimutatása szerint a százezer forintot már túlhaladja. Egyéb budapesti és bécsi lapok gyűjtése is az ezrekbe vág. De azért tegyük csak meg mi is, a mit megtehetünk.

— Gyászír. Banó Imre 2-od éves jogász, szépreményű, tehetséges és szorgalmas ifjú élete 22-ik évében hosszas betegeskedés után elhunyt. Temetésén a tanári kar és ifjúság testületileg vett részt, pályatársai gyászdalokat énekeltek, s a te-

TÁRCZA.

Mint előrs . . .

Mint előrs álltam kint az éjben
S fegyveremre támaszkodva néztem,
A mint ott a folyam partja mellett
Sugár ifjú gyanútlan merengett.

Czélba vettem az ifjú bosnyákok,
Hogy szívébe majd golyót bocsátok,
Czélba vettem, de nem löttem, — hátha
Otthon őt is hű szerető várja?

Gardinoveze.

Az ostor használata.

A „Der praktische Landwirth“-ből.

A lovaknál használni szokott ostor barbár korszak intézménye, mely a mi, a mivelttségben előbbre haladott korszakunkhoz többé nem illik, minthogy általában véve érzékenyen ható uszító eszköz.

Az ostor arra való, hogy segítsen, vagy hogy büntessünk vele; sokaknál, s mondhatjuk a legtöbb kocsinál és fuvarosnál azonban az a rendeltetése, hogy mint nevelő eszköz használtassék, vagy erősebb tápszert pótoljon. Érzékeny, jól iskolázott lovaknál rendszerint elegendő, ha a kantárszárakat szorítjuk meg, hogy szolgálati kötelességekre figyelmesekké tegyük, ily lovaknál gyakran elég a nyelvel való csettentés, s ily esetben az ostorral való segítés nélkülözhető; más, kevésbé érzékeny, lomhább lovaknál néha az ostorral való érintés, időnkénti sürgetés stb. szükséges, de soha sem igazolható az ostornak használatba vétele, ha a lónak tanusított magaviselete azt okvetlenül szükségessé nem teszi. De tudjuk, mennyire visz-

szálnak az ostorral. Legyen elég az olvasót a gondolkodás nélkül való szokásos ostorozásra figyelmeztetni; mert sokan, még mivelt s különben gondolkozó emberek is, még mindig abban a hiszemben élnek, hogy a kocsizás az ostor okvetlenül szükséges. A kocsizás alatt egyre csapkodják a lovat, s hacsak egyszer kérdeznék meg komolyan magukat, miért ütik-verik minden ok nélkül folytonfolyvást a szegény állatot, ha őszinték akarnak lenni, be kell vallaniok, hogy ennek csupán a megszokás az oka.

Segíteni, vagy büntetni csak az értelmes, gyakorlott kocsis tud, a kinek keze is, szeme is biztos; a járatlannak soha sem fog sikerülni e megkülönböztetést a lóval megéreztetni; ezek azon emberek, a kik a legjobb lovat is elrontják, a kikre lovat bizni annyi, mint a tulajdonos érdekeit megsérteni, s a ló ellen égbekiáltó bünt követni el.

Lealázó az emberre nézve házi állataink legnemesebbikét, a legtanulékonyabbat, a legjámborabbat, a legtürelemesebbet mindig ezen suhogó eszköz, az ostor alatt tartani, s ismételjük, hogy az ostort csak a legmértékletesebb módon szabad használni, mert jó és barátságos bánásmódban részesülő lovak több bizalmat és ragaszkodást tanúsítanak az emberhez, olyanok ellenben, a melyek rossz bánásmódban részesülnek, elidegenednek az embertől, csökönyösekké lesznek, sőt gyakran boszúállókká.

A fiatal lovat engedelmességre tanító eszköz tehát nem az ostorban, hanem a ló kedélyhangulatának, vérmérsékletének és ösztöneinek megfelelő oly bánásmódban rejlik, mely azt a vele érintkezésbe jövő tárgyak veszélytelen voltáról meggyőzni alkalmas.

A végből ostorozni, hogy a ló túlságos megerőltetésre bírassék rá, vadságra és tudatlanságra mutat; netáni félelme miatt megkorbácsolni, ügyet-

lenség; csak akkor, ha a lovat magaviseletének alaptalan és meg nem engedhető voltáról meggyőztük, s az a teljesítendő feladatnak mégis makacsul ellene szegül, kell megbüntetni.

A büntetés alkalmazásánál mindazonáltal a legnagyobb óvatossággal kell eljárunk, minthogy ennek rendeltetése az, hogy az állatot abba a hitbe ringassa, mintha az ember ereje az övét felülmulná; mert ha a ló egyszer az alkalmazott ostorescapás daczára teljes erejét sikerrel használta az emberi akarat ellenében, s ez által nagyobb erejének öntudatát szerezte meg, akkor sem ostor, sem jószág többé nem használ semmit sem; az ily ló többé nem alkalmas arra, hogy hámba fogassék; erejének s túlsúlyának érzete bátorságot önt beléje, mely haragig és bősziült ellentállásig fokozódhatik, a melynek megfékezésére a legsuhogóbban alkalmazott ostor sem lesz többé képes.

Mint nevelő eszköz tehát keveset ér az ostor, mint tápszert helyetti pótlék pedig épenséggel semmit sem, a mint ez minden gondolkodás nélkül is könnyen megérthető; csak a csapszékéből kilépő, nem ritkán kaptos kocsis, a ki esztét ott bennfelede, képzelheti ennek ellenkezőjét.

S hogy az ostor haszontalan kinzó eszköz, melylyel óvatosan kell bánni, kiderül abból is, hogy annak vigyázatlan kezelése következtében a ló megvakulhat, mert vajni könnyen találja annak kenderből font finom végéből repkedő szálaeska véletlenül a ló szemét, a hol oly bántalmat idéz elő, melynek következtében a láterő elvesz! Ez persze önkénytelenül történhetik, még oly kocsisoknál is, a kik lovaikkal egyébként jól bánnak, azokat tulajdonképen nem is verik, s a kiknek csupán azon rossz szokásuk van, hogy folytonosan forgatják az ostort, ezzel a lovat mintegy játékszerrel kelletlenül többször serkentik; mennyivel gyakoribb eset oly durva legényeknél, a kik,

metőben Csulyok Béla 1-ső éves jogász mondott végbucst az elköltözöttnek. Ujszászi Imre fiatal ügyvédet is családi vesztés érte, elsőszülött kis leánya, a 10 napot élt Rózsának elhunytával. Közlebb pedig Schweiger Fülöp, egyik érdemes, s úgy jótékonyága, mint szívellyessége miatt általánosan becsült izraelita polgártársunk halt meg rögtön szélhűdés következtében 57 éves korában. Családjá, ismerősei, a város és társadalom egyaránt érzékeny vesztésüket szenvedtek elhunytával. Temetésén a résztvevők nagy száma nyilvánítja az általános részvétet, melyben annyian osztoznak. A boldogult Koburg herceg szt.-lőrinczi birtokának több év óta hasznobérlője, s Kecskemét város törvényhatósági bizottságának virilis tagja volt. Áldás emlékökre s béke hamvaikra!

— **A vallás- és közoktatási m. kir. magas miniszterium f. évi 7383. sz. rendeltével** utasítja a középtanodák igazgatóit, hogy azon tanulókat, kik Szegeden tanulmányaikat a szerencsétlenség folytán nem folytathatják, minden akadály nélkül vegyék fel azon osztályra, melyet kényszerűségből félbeszakítottak.

— **A helybeli jótékony Nőegylet** a szegedi vizkárosultak részére 100 forintot küldött.

— **A Mollináry-ezred tartalékosai** Boszniából visszaküldetnek, s a jövő hó 5-ike táján már itthon lesznek. Az itteni tartalékosok ennél fogva fogadtatásuk végett intézkedéseket tesznek, a tisztikar részére Beretvásnál diszebed fog tartatni, a legénység pedig a pályaudvaron fog megvendégetelni. Mint halljuk, már megkezdődtek az adakozások, s a polgármester úr kezdeményezése folytán a szükséges bormennyiség már biztosítva van. Igaz ugyan, hogy az alföldi vész a közfigyelmet most másfelé vonja, de nem volna szép tőlünk, ha a magunkéiról megfeledkeznénk.

— **A városnál** üresedésben volt irnoki állomásra a f. hó 20-iki rendes havi közgyűlésen Zabolay Károly választott meg, ki mint napdíjas már több év óta szolgált.

— **Szomorú hír** szállás gazdáinkra, hogy a kajsz-baraczk nagy része a múlt heti fagyos napokban elfagyott, s egyik jelentékeny jövedelmi forrás megcsorbult. Hogy mennyi kárt okozott, a közelebbi napok meg fogják mutatni.

— **A városi főpénztárnok** úrtól a következő sorokat vettük: „Tekintetes Szerkesztő Úr! A „Kecskemét“ című helyi lap 1879. évi 11-ik számában az újdonságok rovatába egypár sorból álló rövid de nagyon fontos cikkkecske jelent meg, mely e következő: „A város pénztára ismét üres, s a fizetések fennakadtak, ez egyébiránt nem újság.“ Fájdalom, — de be kell vallani, hogy való, — mert ezt megczáfolni egy ember se volna képes, mit a napi zárszamadások száraz de megdönthetetlen számai eléggé igazolnak. Hogy miért üres, ezt bárki is könnyen kitalálhatja: u. i. azért üres, mivel nem tesznek bele, nem fizetnek kellő pontossággal a város irányábani kötelezettek (tisztelőt a kevés, de rendes és pontos fizetőknek). Azt hogy miért üres, könnyű kitalálni; de azt a módot, azt az eszközt miként ne lenne üres, és miként teljesíthetné a városi pénztár egyes köve-

hogy a zabot pótolják, kiméletlenül nemcsak a marra, hanem szándékosan nyakra és főre csapkodnak, hogy a szegény békóba vert védtelen állatnak lehetőleg nagy fájdalmat okozzanak.

Ez oly tárgy, mely az állatvédők egyleteknek teljes figyelmét a legnagyobb mértékben megérdemli, mert az ostor a nálunk szokásos módon alkalmazva nem ér semmit, legkevésbé a legtöbbszőr rákötött csomókkal stb., s igen könnyen volna oly rövid bőrből való szíjkorbacscsal helyettesíthető, a milyent az orosz kocsisok használnak, mert segítségül ez is elég s ahhoz hogy büntessen, nem mindenki bir hivatással és belátással.

Annyi bizonyos, hogy az ostor félretételével nevezetes eszközt távolítunk el arra nézve, hogy a ló ne veressék, mert durva embernél ez úgy sem elég, minthogy ez gyakran öklét s csizmáinak sarkait veszi segítségül, ha az ostort és ostornyelvet nem tartja már elégségesnek, hogy boszúját kifújhassa. De ez által ezen nemes állat használati értéke könyörtelen módon és hasztalanul tetemesen csökken, ha ugyan teljesen tönkre nem tétetik, s a tulajdonos érzékenyen megkárosul.

Az ostor csattantása merő rossz szokás, melyet sok helyen nem is ismernek, a vadság következménye, mert az ostornak folytonos használata elérzékenyíti, a csattantás pedig az embereknek alkalmatlanságot okoz, a lovakra nézve veszélyes és egyáltalán felesleges. Felesleges, mert a némely országban az állat serkentése, vagy a szembejövő járművek figyelmeztetése végett alkalmasnak vélt jeladás e neme egyszerűbb s mindenestre észszerűbb és biztosabb módon, kurjantás és visszakurjantás által érhető el.

Az ostornak helytelen és ügyetlen alkalmazásától tehát minden tekintetben óvakodnunk kell.

felők irányában kötelezettségét — ezt egy kissé nehezebb kitalálni, vagyis helyesebben szólva, bajosabb nyilatkozni kimondani (mert azt mondja a magyar példabeszéd: szólj igazat betörök a fejed). Én tehát megkísértem kimondani, ha pártolásra találna e következő szerény javaslatom: nevezetesen minden személyválogatás nélkül hajtassanak be rögtön a városi közönség kamatbeli követeléseit, melyek összege nem csekély, nem pedig azért, mivel ezen kamatok, melyeknek összege aligha meg nem közelíti a 60—80 ezer forintot, melyek ha behajtatnának, 2 havi kiadást pontosan lehetne belőle teljesíteni. Ez volna első helyen behajtandó, mivel a városnak ezen kamatok be nem hajtásából sok kára van évenként, minthogy a kamatnak kamatát egy bíró se ítélheti meg, és így ez ingyen hever egyeseknél akkor, midőn a városi pénztárnak a legnagyobb szüksége volna rá. Ezek után jönnének az évről-évre elmaradt, de már kamatozó hasznobérek — melyekre fekteti a városi közönség legtöbb kiadásait. Jövőre majd többet. Kecskeméten, 1879. márczius hó 18-án. Kudar Antal, városi főpénztárnok.“ Köszönettel veszzük e sorokat illetékes kézből, s feladatunkhoz hiven rajta leszünk, hogy a főpénztárnok úrnak városi pénzmiseriáinkra vonatkozó javaslatait tőlünk lehetőleg ne csak támogassuk, hanem azok mellett sikra is szálljunk. Az autonomia jogainak gyakorlására csak oly község birhat igényvel, a mely kötelezettségeinek teljes tudatában, azokat lelkiismeretes pontossággal le is rójja. Addig is: videant consules ne quid republica detrimenti capiat!

— **A nagy-körösiek** színészeinket annyira megkedvelték, hogy már haza sem akarják őket eresztetni. Az előadásokat, mint halljuk, kettővel meg kellett toldani, mert „Niniche“-t is látni óhajtják. Nagy bajt okoz azonban a helyiség szűk volta, mert a színpadon a szereplők sokszor csak ügygyel-bajjal férnek el, s kénytelenek a nem okvetetlenül szükségeset elküldeni. A „Nagy-Körös“ a társulat ottani fellépteiről dicsőretek emlékezik meg, s nincs kétség benne, hogy e dicsőretek meg is van érdemelve.

— **A „Kecskemét“** legutóbbi számában védelem alá veszi azon újdonságát, a kit mi nemrégiben nők magánéletébe való beavatkozás miatt elcsapatni óhajtottunk, mert az csak „egy nő komikus malheurjét beszéli el“, s „ily eseménynek név említése nélküli elbeszélése, bármely nemzet lapirodalmába felvételt talál.“ Ámde a ki a „Kecskemét“-et olvassa, tudja, hogy az vezércikkben, középcikkben, tárczacikkben és újdonságban emlékezett meg nem egyszer köztisztelőben álló családányáról „név említése nélkül“, s a nélkül, hogy „komikus malheurjét“ lehetett volna épen elbeszélni, nem hogy erényeit dicsérje, hanem, hogy szennyes lehelletével ha lehet, bosszantsa. E nő a mi védelmünkre egyáltalán nem szorult, s ha bármely időben felszólítatlanul is készek volnánk erre vállalkozni, a mi végre is jóra való embernek minden nő irányában kötelessége, sem akkor, sem most nem toljuk fel magunkat védelemre, a mire egyébként szájkaszkodó rüppökök ellenében nincs is szükség, hanem védelmére kelünk az újdonságkodó borbélylegény által bepiszkolt magyar sajtó jól megérdemelt becsületes hírnevének. A ki a kérdéses újdonságot olvasta, tudja, mit tartson a „komikus malheur“ köpenye alá rejtőz Sancho Pansárol, s a ki a viszonyokat ismeri, azt is tudja, kitől erednek a lazzaroni tördőfések. Plus ça change, plus c'est la même chose! magyarul: kutyából nem lesz szalonna. Hogy efféle dolgok világszerte történnek, arról nincs tudomásunk, s különösen a magyar sajtóra nézve határozottan tagadjuk; még a német zuglapok sem követnek el ily merényleteket, a kecskeméti függetlenség-párt lapja az egyedüli, a mely rendszeresen és következetesen megragad minden alkalmat arra, hogy dicsőségének gyarapítására nők „komikus malheur“-jét felhasználja. A mi e lapok szerkesztőjére tett megjegyzéseit illeti, azokat az egyik fülén be-, a másikon kiereszti, mert e lapok feladata nem lehet az, hogy a rágalmasz monomaniájában szenvedő elmebetegeket orvoslás alá vegye, habár ez elég humanus cél volna.

— **A kecskeméti iparegylet** — írja a „Székesfejérvár“, a székesfejérvári országos kiállítás alkalmából egy hosszabb emlékiratot intézett Zichy Jenő grófhhoz, mint a székesfejérvári országos kiállítás elnökéhez. Az emlékirat legfontosabb része az, melynek az ily kiállítás főczéljának a tudomány, művészet és a hazai ipar fejlesztését mondja és mely czélt a székesfejérvári kiállítás teljesen tévesztetni látszik. A tervezet szerint ugyanis a helyett, hogy a jelen nyomasztó viszonyok között rendezendő kiállításnál a kiállítók valamely kedvezményben részesülnének, egyenesen ki van mondva, hogy a bevett hasznobérek, városi és egyéb közcélokra lesz fordítandó. A terjedelmes emlékirat zárszavai a következőleg hangzanak: „Őszinte szavainkkal csak aggodalmainkat jeleztük zsenge iparunk jövője felett; ebből folyólag zárszavunk sem lesz egyéb, mint azon kérelmünk, mely szerint kérjük méltóságodat és általa a kiállítási végrehajtó

bizottságát, hogy a kiállítás ügyét tekintsék egyedül a haza ügyének, érvényesítsék azt a hazai ipar és gazdaszatunk emelése érdekében, melylyel csakis egyedül a közérdeket, mindnyájunk érdekét, a haza közjavát kell előmozdítani; ne engedjék tehát a helyi érdeket felül emelkedni e szent cél fölé, s ne méltóztassanak a kiállítás ügyét közvetlen hasznobajtó vállalatá lealacsonyítani, hanem e helyett törekedjenek úgy az intézőkben, mint az érdeklődő közönségben felkölteni az áldozatkészséget és a cselekvés vágyát, a haza közjavának előmozdítása érdekében.“

— **A „Nagy-Körös“-ben** a következő sorokat olvassuk: „Városunknak egyik nemes lelkű, örök vidám, s kiválóan kedves alakja hunyt el Ács Krisztina férjezett Ádám Gerzsonné úrhölgy személyében. Halála általános részvétet költött, melyhez a miénk is járul. Nagyszámú tisztelő közönség kísérté sírjához a boldogultat f. hó 11-én.“ Azután közli a gyászjelentést. Volt alkalmunk az elhunytat ismerni, s így érezzük a fájdalmat, melyet elhunyt a megszorodott férjnek Ádám Gerzson ref. gymnasiumi igazgató úrnak, s mindazoknak okoz, a kik szeretni és tisztelni tanulták. Ha van a részvétben enyhítő erő, legyenek az elhunytat túlélők meggyőződve, hogy vesztésükben osztokozhatni ép oly nemesnek tartott bánatunk, mint a mily kedves örömről volt az élő ismerőseihez tartoznunk.

— **A bőjti estélyek** folytatásául szerdán, márczius 26-án Holosnyay Ambrus tanár úr fog népszerű felolvasást tartani a zenei hangról számos kísérlettel. Szombaton pedig ugyan e hó 29-én Kiss Lajos tanár úr fog értekezni Szulejmán 1521-diki hadjárataról Magyarország ellen. Ajánljuk e nagyon érdekes és tanulságos felolvasásokat a nagyérdemű közönség becses figyelmébe. Felolvasási hely a főreáltanoda, idő 5—6 óra köze.

— **A „Társas-kör“-ben** f. hó 24-én Schönthal Gyula és Reiner Károly urak fognak felolvasni.

— **Kimutatás** a Boszniába mozgósított katonák s ezeknek szegény családjai gyámolítása végett kiküldött városi bizottság által gyűjtött s azok számára havonként kiutalványozott segélyösszegekről: (III-ik közlemény) Deczember hóban: Farkas Pálnéknak 2 frt., Kállai Erzsébetnek 2 frt., Orbán Györgynének 2 frt., Igács Józsefnének 2 frt., Farkas Lászlónének 2 frt., Kulcsár Istvánnának 2 frt., Bogács Ignácznak 2 frt., Olajos Mihálynak 2 frt., Sári Szabó Sándornének 2 frt., Gál Istvánnak 2 frt., Baracsi Lászlónének 2 frt., Petróczki Jánosnának 2 frt., Gál Ferencznének 2 frt., Juhász Pálnének 2 frt., Bajtai Andrásnának 2 frt., Faragó Vendénének 2 frt., Zana Antalnének 2 frt., Fazekas Istvánnának 2 frt., Dömötör Józsefnének 2 frt., Tóth Mihálynének 2 frt., Orbán Józsefnének 2 frt., Lovács Sándornak 2 frt., Katona Jánosnak 2 frt., Varga Imrénének 2 frt., Szécsényi Jánosnának 2 frt., Szekér Pálnének 2 frt., Pásztor Józsefnének 2 frt., Kanizsai Istvánnak 2 frt., Tóth Istvánnának 2 frt., Nagy Jánosnának 2 frt., Bobán Mihálynak 2 frt., Öl Antalnak 2 frt., Csernus Imrénének 2 frt., Rácz Györgynek 2 frt., Szabó Imrénének 2 frt., Szurok Antalnének 2 frt., Nagy Imrénének 2 frt., Bognár Józsefnének 2 frt., Sebestény Imrénének 3 frt., Rigó Józsefnének 3 frt., Farkas Mihálynének 2 frt., Deák Józsefnének 2 frt., Molnár Mihálynének 2 frt., Bende Sándornének 2 frt., Pandó Györgynének 2 frt., Kapás Pálnének 2 frt., Szekér Istvánnak 2 frt., Jáger Jánosnának 3 frt., Bozsó Imrénének 2 frt., Farkas Dömötörnének 2 frt., G. Molnár Imrénének 2 frt., Majoros Józsefnének 2 frt., Nagy Jánosnak 2 frt., Dinók Flóriánnának 2 frt., Tóth Bálintnának 2 frt., Sári Szabó Istvánnának 2 frt., Poczó Ferencznének 2 frt., Baranyi Györgynének 2 frt., Antal Mihálynének 2 frt., Csikós Gábornének 2 frt., Détári Istvánnának 2 frt., Orbán Andrásnának 2 frt., Takács Istvánnának 2 frt., Molnár Sándornének 2 frt., Micsónai Antalnak 2 frt., Horváth Gergelynének 2 frt., Kelő Istvánnának 2 frt., Leitner Dánielnének 2 frt., Hollósi Józsefnak 2 frt., Szabó Lőrincznének 2 frt., Összesen a három hóban: 606 frt. (Folytatása következik.)

Nyilvános köszönet.

Banó Imre volt II-od éves joghallgató hült tetemei f. hó 15-én takarítottak el s kötelességünknek tartjuk köszönetet mondani mindazoknak, kik megjelenésük által e gyászkiiséretet ünnepélyessé tevék. Fogadja forró köszönetünket a jogakadémiai tekintetes tanári kar s az akadémiai polgárság, mely a végtisztelet magadása által fájdalmunkat is enyhíté.

Kecskeméten, 1879. évi márcz. 16.

A szülők.

Felelős szerkesztő: Dr. BELICZAY JÓNÁS.

Főmunkatársak:

Hornyik János, Dr. Tassy Pál.

606

1879.

Hirdetmény.

Tisza-Új helység és Felső-Alpár pusztá közt teljesen felszerelt báró Fechtig Imre és Kecskemét város közönsége közös tulajdonát képező

révi átkeelés

haszonvétele, a folyó évi 76. számú közgyűlési határozat értelmében 3 év tartalmára haszonbérbe lévén kiadandó, a nyilvános árverés határidejéül folyó évi március 26-ik napjának reggeli 9 órája a helyszínen levő révházhoz, vagy akadályoztatás esetében a lakiteleki csárdához kitézetett.

Árverési feltételek a következők:

1) A bérlet kezdetét veszi a folyó 1879-ik évi ápril 24-én, és tart 1882-ik évi ápril 23-ik napjáig, vagyis 3 évig.

2) Vállalkozni akaró köteles 70 frt. bántpénzt az árverelő biztos kezébe letenni, különben az árverésben részt nem vehet.

3) A legtöbbet ígérő vállalkozó köteles bántpénzét a leütendő haszonbéri összeg 10 százalékára a leütés alkalmával kiegyenlíteni.

A bérlet részletes feltételei az árverés alkalmával fognak tudomásul adni, egyébiránt addig is a gazdasági osztálynál a hivatalos órákban megtekinthetők lévén.

Kecskemét, 1879. márc. 7-én.

37 (2-2) **A gazdasági osztály által.**

Hirdetmény.

A Kecskeméti Takarékpénztári Egyesület tulajdonához tartozó Köhn-féle házbirtokon szükségessé vált átfordítás és javítási és kőműves-munkáknak árlejtés útján kiadása az igazgatóság által elhatározatván, erre nézve határidőül folyó év márc. hó 30-ik napjának d. e. 10 órája, az egyesület hivatalos helyiségébe kitézetik, mire a vállalkozni szándékozók meghívottnak — A feltételek ugyanott addig is naponként megtekinthetők.

Kecskemét, 1879. márc. 22.

Lestár Péter,

49 (2-1)

igazg. elnök.

Hirdetés.

Néhai nemes Ferentzy Gergely úr és neje Szeles Krisztina asszony örököségi tulajdonához tartozó, a 7. tizedben, a mezei-útcán levő ház, egy szék-tői szőlő, öreghegyi lakházzal ellátott, B. Kiss Miklós főispán úr szomszédságában fekvő földrészlet, továbbá mintegy 6 holdnyi szarkási erdő; ezeken kívül különféle bútorkok és Talfai birtokon levő 15 öl pubafa és 1 1/2 öl akácfa szabad kézből eladatnak. Bővebb értesítés szereshető alulírtánál.

Dömötör Sándor,

48 (1-1)

kir. közjegyző.

Hirdetmény.

A „Kecskeméti Kereskedelmi Iparhitelintézet és Népbank” igazgatósága részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint a vezetése alatt álló intézetnél a betétek kamatoztatása következő módon állapított meg:

A betétek után fizetendő kamatláb általában 7% úgy azonban, hogy ezen kamatláb mindazon betéteknél, melyek az intézettől a betétel napjától számítva 3 hónapon belül vissza vétetnek, 6%-ra szállítatik le.

Egyidejűleg a kölcsönök kamata rendes, törlesztés útján visszafizetendő kölcsönöknél 10%.

3 hónapnál nem hosszabb s egészben visszafizetendő kölcsönöknél 9%-ban állapított meg.

Kecskeméten, 1879. március 16-án.

Az igazgatóság.

50 (1-1)

1993.

1879.

Hirdetmény.

A község hatósági közgyűlésnek folyó évi február 22-én 78. sz. a. kelt végzése értelmében a városi közönség tulajdonához tartozó pusztákon és erdőben a folyó évi február 1-ső napján lejárt vadászati és madarászati jog újabb haszonbérbe 6 évre lévén árverésen kihelyezendő, árverési határidőül folyó évi ápril hó 1-ső napjának reggeli 9 órája a gazdasági hivatalba akként tüzetett ki, hogy akkor 1-ór a szentkirályi 722 hold és 115 négyszeg ölből álló tölgyes erdő; 2-ór a Szentkirályi-s alpári 5084 hold és 1200 négyszeg öl közlegető a közte levő újdörökkel, a tölgyesi keményfaerdő a körülötte levő réttel és rekettéssel; 3-ór a nagy- és kistalfai 283 hold erdő; 4-ór a nagy- és kisnyíri 7702 hold 1200 négyszeg öl erdő a környéken levő legelővel az izzáki úttól kezdve a csethali szőlőkig; 5-ór a belső közlegetők, melyhez tartoznak a tén- és sertés-csordajárások, a téglások környéke, közhomok, egész le Szentlőrinczig, mely tesz 4526 hold és 800 négyszegöllet; 6-ór a bugac-monostori 14,087 hold és 932 négyszegölből álló közlegető és erdő; 7-ór a ballószegi 4326 holdat tevő s az izzáki útig tartó közlegető; 8-ór az ágasegyházi 750 hold erdő; 9-ór végül felső-pusztaszerezen 2403 hold 163 négyszegöl közlegető és erdőben a vadászat és madarászati jog 1879. február 1-ső napjától hat egymásután következő évekre nyilvános árverésen fog a legtöbbet ígérőknek haszonbérbe kiadati.

Miről a kivenni szándékozók azzal értesítettek, hogy mindegyik részletre 20 frt. bántpénz letétele mellett lehet árverezni, az árverési egyéb feltételek azonban a gazdasági hivatalban addig is megtekinthetők.

Kecskemét, 1879. márc. 19.

A gazdasági osztály által.

45 (2-1)

609.

1879.

Hirdetmény.

A városi szegények élelmezésének határideje a folyó évi ápril hó 24-én lejárván, annak a jövő 1880-ik évi ápril 24-ik napjáig leendő újból haszonbérbeadása a 609/1879. sz. hivatalos jelentésre vezetett 79. számú közgyűlési végzéssel megrendeltetett, s árlejtési határidőül f. évi március hó 24-ik napjának d. e. 9 órája a gazdasági hivatalba kitézetett, melyre a vállalkozni akarók 300 frt. bántpénzzel megjelenésre azzal hivatnak fel, hogy a megállapított érend, és árlejtési feltételek ugyanott a hivatalos órákban addig is megtekinthetők, és hogy a kitézett határidőig kellő bántpénzzel el látott zárt ajánlatok is elfogadtnak.

Kecskemét, 1879. márc. 6-án.

A gazdasági osztály által.

43 (2-2)

Alulírott tisztelettel tudatom a n. é. közönséggel, miszerint Berky János úr

reszelő-vágó üzletét

átvettem, s folyó évi Szent-György naptól kezdve üzlethelyiségemet nagy-vásári-útcza Bene Sándor úr házába teszem át. — A midőn ezt a t. cz. közönség tudomására kívánom hozni, egyúttal becses pártfogásába ajánlom magam.

Kecskemét, 1879. márc. 5.

Krisch Károly,

36 (3-3)

reszelővágó-mester.

451.

1879.

Árverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Kecskemét város árvaszékének 4018/1878. sz. megkeresvénye folytán, az önkéntes árverés, kiskorú Szeles Varga Terézia, Krisztina, Mária és Istvának a kecskeméti 3622. sz. tjkvben 3. rsz. a. foglalt, 1000 frtra becsült úrihegyi szőlőbirtoka az 1879. évi ápril hó 9-ik napján d. e. 9 órakor mint első és 1879. évi május hó 9-ik napján d. e. 9 órakor mint második határidőben e kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen következő feltételek alatt eladatni fog, u. m.:

1-ször. Kikiáltási ár a fennebb kitett becsár, melyen alul az első árveréskor az árverésre kitézett birtok nem, de a második eladatni fog.

2-ször. Árverezni kívánók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 100 frtot készpénzben, vagy magyar állampapírban a kiküldött kezéhez letenni.

3-ször. Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben, és pedig: az első részt az árverés jóváhagyás napjától számítandó három nap alatt, a második részt ugyanazon naptól számítandó három hónap alatt, a harmadik tehát utolsó részt ugyanazon naptól számítandó hat hónap alatt, a hátralékos vételár után a részletfizetésekkel egyidejűleg 7% kamatokkal együtt ezen kir. törvényszéknek előre kieszközölt utalvány alapján a kecskeméti kir. adó- mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bántpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

4-szer. Az árverés jogérvényéhez a városi árvaszék jóváhagyása szükséges.

5-ször. Az árverés jóváhagyása után vevő a megvett ingatlan birtokába lép, ennélfogva a megvett ingatlan haszna és terhei ez időtől őt illetik.

6-szor. A tehermentes tulajdonjog bekebelezése csak a vételár és kamatainak teljes lefizetése után fog vevő javára hivatalból eszközöltetni.

Az átruházási költségek vevőt terhelik, az árverési költségeket pedig Nagy Terézia özv. Szeles Varga Istvánné viseli.

7-szor. A mennyiben vevő az árverési feltételek bármelyikének eleget nem tenne, a megvett ingatlan az érdekeltek bármelyikének kérelmére, a prts. 459. §-a értelmében vevő veszélyére és költségére, bántpénzének elvesztése mellett, újabb árverés alá bocsátatni, és csupán egy határidőnek kitézése mellett az előbbi becsárban alul is eladatni fog.

Felhívottnak azok, kik az árverésre kitézett javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy e részbeni kereseteiket e hirdetménynek a kifüggesztése napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknek nyujtsák be: különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Végül felszólítottnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltesülk végett helyben megbízottat rendeljenek s annak nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben Kiss Lajos ügyvéd, mint hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságának 1879. évi január hó 29-ik napján tartott üléséből.

Kovács Béla,
tanácsjegyző.

Gáll Ferencz,
kir. törvényszéki elnök.

44 (1-1)

1273.

p. 1879.

Hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék részéről felhívottnak mindazok, kik néhai Gáspár Lajos kecskeméti volt kir. közjegyzőnek a kecskeméti 7331., 334. és 5209. számú telek-jegyzőkönyvekben a magyar államkincstár javára 4000 forint erejéig bekebelezett biztosítékára az 1874. évi 35. t. czikk 173. §-ánál fogva netalan törvényes zálogjoggal bírnak, hogy követeléseiket e hirdetménynek a hivatalos lapban harmadszori megjelenésétől számított három hó alatt annál bizonyosabban bejelentsék, mert különben azok tekintetbe vétele nélkül fog a biztosíték kiadása iránt özv. Gáspár Lajosné kérelmére intézkedés tétetni.

Kelt Kecskeméten, a kir. törvényszéknek 1879. évi február hó 24-én tartott polg. üléséből.

Kovács Antal,
tanácsjegyző.

Gáll Ferencz,
kir. törvényszéki elnök.

42 (3-2)

1426

1879.

Hirdetmény.

Kecskemét sz. kir. város közönsége tulajdonát képező „Fürdőház”-nál a főépület 72.25 négyszegölnyi tetőszerkezet famunkájának újból elkészítése a f. 1879. évi 1426. számú tanácsi végzéssel megrendeltetvén, az árlejtés megtartására folyó 1879. évi március hó 26-ik napjának reggeli 9 órája a városház nagy tanácsstermében kitézetik. A költségszámítás, tervrajz és árlejtési feltételek a városi főmérnöki hivatalban, az árlejtési határidő előtt is, a vállalkozni kívánók által megtekinthetők.

Kecskemét, 1879. március 17.

46 (1-1)

A gazdasági osztály által.

Üzlet-helyiség változtatás.

Van szerencsém a t. cz. közönséget tisztelettel értesíteni, miszerint arany- és ezüst-árú üzletemet a Kovács Sándor-féle házból

a reform. egyház bazárépületébe

helyeztem át, s a legzelelszerűbben berendeztem, úgy, hogy nállam mindennemű arany- és ezüst-készlet a legújabb minták szerint feltalálható. Megrendelések gyorsan készíttetnek. Nagyobb vásárlásoknál részletfizetés is elfogadtnak. — Minden e szakba vágó cikk újért becsereleltetik avagy beváltatik. Kijavítások gyorsan és pontosan s jutányos árért készíttetnek.

30 (12-5)

Schubert Antal,
arany- és ezüst-ékszerész.

Hirdetmény.

A kecskeméti királyi ügyészség részére szállítandó bádóg evő-csajkák iránt az árlejtés folyó évi ápril hó 1-ső napján délelőtt 9 órakor fog a királyi ügyészség hivatalos helyiségében megtartatni, melyre árlejtésni óhajtok ezennel meghívottnak. — A feltételek a királyi ügyészség irodájában, a hivatalos órák alatt, betekintethetők.

Kecskemét, 1879. március 20-án.

Madarassy László,

47 (1-1)

kir. ügyész.